

PESMI

France Onič

NA VSAKDANJI CESTI

Tako se pač zgodi,
da srce zaide med žvepleno soparo zavisti,
oči med odpadlo sadje zla
in jezik med rjo pogoltnosti.
Posujejo te ostri opilki
hladnih računov brez ljubezni
in obraz ti zasnežijo sence,
da umolkneš in molčiš.

Toda včasih začutiš,
da se veje na drevju zazibljejo
med nežnimi prsti vetriča.
In veter spregovori nalahno
o drobnih mravljah med bilkami,
o njihovih poteh med grudicami zemlje
in o človeških srcih,
kako drhtijo za drugimi
z otožnim upanjem.

Vonjaš potem prihajajoči vihar
in upaš, da se z njim pohladiš.
Objame te mogoče med kamenjem,
ki pada krog tebe in po tebi,
želiš si, da te veter ovije vsega,
ker ti je hudo v prevotlem dnevu.

In ta igra se v tvojem življenju
ponavlja, kakor da je od začetka.
Pomisliš na drobne mravlje med bilkami
in na srca, drhteča tako otožno.
In spet te zasiplje z ostrim kamenjem
tak dan, ki je prevotel.

ZEMLJA MOJA

Vseeno je, kako se
imenujem zdaj, kako
me imenujejo drugi,
orošen sem z ljubeznijo
roč in listja in bilk
na znanih poljanah,
saj so to tudi moje poljane,
tu se širijo moje daljave,
razpostavile so na njih
moje muzikante,
da pojo: čri, čri, tu sem
iz zemlje, brazd in grudic!
O, srce ljubezni,
kako dobro je živeti
na naši zemlji!

Mogoče pa le ni tako,
saj se nikoli ne ve,
kje nalažeš samega sebe,
ko poješ hvalnico.
Mogoče pa so od tebe
že zdavnaj odšle
skoro vse bilke,
in krog tebe razgrinja
svoje belo sive prte
jesen, ki so jo potuhnjeno
pripeljali dnevi,
polni tvoje samohvale. —
Kaj boš rekel na to?

Niso li poljane,
ki niso še znale vriskati
in pojo le žalostinke?
Kaj praviš na to?
Ne čuješ z njih joka
zapuščenih in zaradi oplakovanih?
Nad njimi so zvezde ljudi
potemnele in nebo
utrinja ogenj, ki pali,

ne more več nositi
rimske ceste, da bi tekla
srebrno in belo.

Zemlja moja in naša,
ne prihajaj k meni rjoveča!
Tvoja rosa naj bliska
žarka upanja v mojih očeh!
Ne ostrih čeri, nikar bridkih nožev
skalnatoga srca!
Preveč je že žalosti
in tesnobe na naši
življenje in smrt rodeči zemlji.

ROSA

Vsega me je orosila
rosa žalosti tačas,
ko je dež nadrobno posul
drevesa z mirijado kapljic.
Meni so kaplje žalosti
izvotlile oči, da so slepele,
drevje pa se je v vetru
toliko nasmehnilo in zašumelo,
da je z njega pršelo
na tisoče biserov.
Plamteče so se sprijeli
z odsevi neba v nebeško luč
na zemlji,
kjer je toliko prekletstva kamenja
in žalosti s koščnim objemom.

Kdor moreš, ujemi
v magično mrežo sanj
nebeško luč zemlje.
Ne veš, če se jutri
ne boš srečal
z mrtvim galebom srca,
ki je utonil v večnost
sredi kalnih voda zemlje.

SPOMENIK

Res daleč v grob ni k tebi, mati, pot,
in v grobu tvojem spijo mnoge sanje.
Kje oče spi? Izbrisan povsod
je vse, kar bi poklicalo me: tam je!

Ne kliče morda mi spomin povsod:
Glej, tu položi kakor venec sanje,
ki v sebi jih nabiral ti si tod,
kjer si živel; bo lepše njuno spanje.

A kje so moje sanje? Sam ne vem,
kod vse so ovenele, mi zbežale.
In, mati, tvoj iz groba kličem zdaj,

kot angela, ki je pobegnil v raj,
da k mračnim svojim upom včasih smem
prizvati zarje, ki bi mi sijale.

POGLEJ MI V OČI

Glej, še je tu ista daljava
in isti popoldanski svit
in resje, ki v njem sva počila,
in drevja šumeči nakit.

Vse drugo ni več, le tišina,
ki v meni zajela je vse,
kar z mano nekoč je hotelo,
zdaj k zasutim srcem ne sme.

Le neki ptič poje v megli še,
in senca je hušknila v mrak,
svetloba bo v noč dogorela,
o, noč ima hiter korak.

Naj bo, že odhajam. Poglej
mi zvesto še, žena, v oči,
v njih temno, tožečo globino,
ljubezen, ki joče, v nje skrij.